

2001 BİTERKEN...

**Emperyalist barbarlığın
tek alternatifi var:**

SOSYALİZM!

**Emperyalist barbarlıktan
kurtulmanın tek yolu var:**

BOLŞEVİK DEVRİM!

2001 yılını da geride bırakıyoruz. Bir yılın bilançosuna dönüp baktığımızda bir kez daha emperyalizmin egemenliğinin **barbarlık** olduğunu, emperyalizmin dünyayı barbarlık içinde çöküşün, yokoluşun kıyasına getirdiğini görüyoruz.

Barbarlık...

Bir yanda dünyanın hiç bir döneminde yaşanmamış

üretim zenginliği; öbür yanda bu zenginlikten paylarına kıvrıntı bile düşmeyen yoksul, açlık sınırında yaşayan milyarlarca insan; her gün açlıktan, kıtlıktan, sağlıklı besin ve su yokluğundan ölen 30 bine yakın insan! "Büyük insanlık" için varlık içinde yokluk; zenginlik içinde yoksulluk, açlık!

Bir yanda dünyaya egemen olan ve dünyayı kendi ara-

larında paylaşmak için dalaşan bir avuç emperyalist büyük güç; diğer yanda emperyalizme her bakımdan bağımlı ezilen uluslar ve halklar!

Barbarlık...

Bir yanda emperyalist metropollerde birikmiş olan muazzam zenginlik, diğer yanda yine emperyalist metropollerde büyük boyutlardaki işsizlik, emekçilerin önemli bölümlerinin hayat standartlarının düşmesi, kazanılmış ekonomik hakların budanması.

Barbarlık...

Bir yanda açlıktan, kıtlıktan, savaştan, işkenceden kaçan 10 milyonlarca insan göç yollarında; insan ve umut tüccarlarının gemilere, turlara balık gibi istif ettiği göçmenler; umuda yolculukta tır kasalarında havasızlıktan

öldüklerinde, gemiler batıp boğulduklarında belki hatırlanılan, en iyi halde mülteci kamplarında enterne edilip bir yerlere gönderilmeyi bekleyen insanlar; diğer yanda bu insanların yüzüne kapanan sınır kapıları, bu insanlara karşı örülen duvarlar! Ve bu duvarları örenlerin iğrenç insan hakları, demokrasi, özgürlük, seyahat özgürlüğü, açık sınırlar vb. vb. masalları; insanları “ekonomimiz için yararlı ve gerekli” ve “yararsız ve gereksiz” kategorilerine ayırmayı “reform” ve modernleşme olarak gösterme sahtekârlıkları!

Barbarlık...

Bir yanda lafa gelince yüksek perdeden atılan barış nutukları; öbür yanda emperyalist çıkarlar için yürütülen hunhar savaşlar. 2001 yılı bu bağlamda çok önemli bir yıl oldu.

11 Eylül 2001’de Washington ve New York’ta Pentagon ve Dünya Ticaret Merkezi (DTM) ikiz kulelerini vuran eylemler, bütün dünyada emperyalist ve gerici güçlerin açıkça savaş düzenine geçmesinin bahanesi yapıldı. Şimdi emperyalist büyük güçlerin dünya hegemonyası dalaşı “terörizme karşı mücadele” maskesi altında savaş düzeninde yürüyor. Ve yürüyen savaşlarda ölenler, sakat kalanlar, evsiz barksız kalanlar, acı, açlık çekenler, göç yollarına düşenler yine ezilen sömürülen geniş halk yığınları oluyor.

Dünyanın en büyük terörist güçleri, kendilerinin üretilip, büyütüp beslediği küçük haydutlar kontrollerinden çıkınca, yavuz hırsız ev sahibini bastırır misali, “terörist”, “terörizme karşı mücadele” yaygarasını basıyor!

Terörizme karşı mücadele adına dünyanın zaten en yoksul ülkelerinden biri olan Afganistan adeta taş devrine bombalanıyor!

Terörizme karşı mücadele adına, ABD emperyalizmi şimdi kendisinin hedef olarak tespit ettiği herhangi bir ülkeye “dünya topluluğu” adına “uygarlığı”, “demokrasiyi”, “insan haklarını” “savunma” vb. vb. adına saldır-

ma yetkisini ele geçirmiş durumda!

Emperyalist büyük güçlerin kendi aralarında anlaşması halinde artık “terörizme karşı mücadele” adına istenmeyen tüm rejimler yıkılma tehdidi altında! 21. yüzyılda kimi alanlar klasik sömürgeciliği aratmayacak yöntemlerle yönetilmeye başlanıyor! İlk örneklerini Bosna’da, Kosova’da yaşadığımız NATO mandasında devletlerin önümüzdeki dönemde çoğalacağı görülüyor. Afganistan’da Taliban sonrası rejim emperyalist güçlerce dikte ediliyor! Emperyalist büyük güçler kimin terörist, kimin savaş suçlusunu vb. olduğuna karar veriyor!

NATO’nun, emperyalist büyük güçlerin her dediğini yapmayan Sırp faşisti Miloseviç savaş suçlusunu olarak yargılanıyor! Yargılama kararını verenlerin kendileri en büyük savaş suçluları. Yugoslavya’daki savaş bağlamında savaş suçlusunu yalnızca Miloseviç değil, hatta ondan da önce NATO generalleri, onlara saldırı emrini veren Clintonlar, Blairler, Schröderler, Fischerler ve benzerleridir. Fakat onların işledikleri savaş suçları savaş suçlu sayılmıyor, “istenmeyen zarar” hanesine yazılıyor!

Pentagon ve DTM kulelerine yönelik saldırının sorumlusunu sayılan İslami cihadçı faşist Usame bin Ladin terörist! Ona sahip çıkan İslami cihadçı faşist Talibanlar terörist! Usame bin Ladin’in kellesine 50 milyon dolar ödül koyan ABD yönetimi; Afganistan’ı 3 ay süreyle korkunç bir hava gücüyle bombalayan ABD yönetimi “demokrasi savunucusu”!!! Gerçekte ABD yönetimi anda dünyanın en büyük teröristi! Afganistan’daki İslami cihadçıları “komünizme karşı kutsal savaş”larında maşa olarak kullanan, büyütüp güçlendiren Dr. Frankensteinler kendileri aslında!

Usame bin Ladin, Talibanlar savaş suçlusunu! Terörist! Afganistan’da bombalamalarda binlerce emekçiyi katleden ABD özgürlük savaşçısı, uygarlık savunucusunu! Afganistan’da ABD’nin karar gücü olarak hareket eden Kuzey İttifakı güçlerinin, ellerindeki 400’ü aşkın esiri “isyan bastırma” gerekçesiyle hunharca katletmesi, Kunduz’da esir alınan Talibanların bir bölümünün konteynerlerde havasızlıktan ölmesi, Türkçesi boğularak katledilmesi savaş suçlu değil! Ne de olsa Kuzey İttifakı güçleri şimdi “iyilerin” yanında!

Barbarlık...

Bir yanda demokrasi nutukları; diğer yanda her yerde hızla tırmandırılan iç faşistleşme. Bir yanda batının “hukukun üstünlüğü” ilkesini savunma iddiası, diğer yanda “iç güvenliği sağlama”, “terörizme karşı mücadele” adına kişi dokunulmazlığı, konut dokunulmazlığı, haberleşme özgürlüğü, seyahat özgürlüğü, savunma hakkı gibi en temel burjuva hakların açıkça tırpanlanması; terörist ilan edilenlere karşı burjuva hukukun geçersizliğinin ilanı, savaş-sıkıyönetim hukukunun devreye sokulması!

Bunun, haklarını arayanlara, bu düzenin şu veya bu olumsuzluğunu sorgulayanlara karşı ne anlama geldiğini daha 11 Eylül öncesinde Göteborg ve Cenova’da büyük haydutların zirvelerindeki protesto gösterilerinde egemen sınıfların takındığı tavırlarda yaşadık. Hem Göteborg’ta, hem Cenova’da polis göstericiler üzerine ateş açtı. Cenova’da bir gösterici genç öldü. Hem Göteborg’ta hem Cenova’da eylemlerde tutuklanan göstericilerinden bir bölümü hâlâ tutuklu! “Toplum huzurunu bozmak” suçuyla yargı önüne çıkartılıyorlar! Emperyalist ülkelerde polisin gözüne batmış olan bir dizi insana, şimdi büyük haydut zirve toplantıları öncesinde “seyahat yasağı” konuyor! İşte burjuva demokrasisi denen şey, onun en geniş biçimde uygulandığı ülkelerde böyle işliyor! 11 Eylül sonrası düzenin reformist ve devrimci muhaliflerine yönelik saldırıları daha da arttı ve artacak!

Barbarlık...

Kâr uğruna talan edilen doğal kaynaklar; delinen gök kubbe; zehirlenen sular; yağmalanan tropik ormanlar, yok edilen bitki örtüsü, bozulan iklim ve bunun felaketli sonuçları: artan çölleşme, artan sel felaketleri, artan açlık ölümleri, hastalıklar ve göç sarmalı! Kısaca doğal dengelerin kâr uğruna insan eliyle bozulması! İnsanlığın yaşam temellerinin dinamitlenmesi!

Barbarlık...

İnsani ilişkilerde dayanışma düşüncesinin yerine bireyciliğin, “gemisini kurtaran kaptan” düşüncesinin, köşe dönmeçiliğin egemenliğinin kesinleştirilmesi; küreselleşme söylemlerine paralel olarak azdırılan milliyetçi, ırkçı-şovenist düşüncelerin yaygınlaştırılması.

Barbarlık...

Erkek egemenliğinin en kaba biçimlerinden, en inceltmiş biçimlerine kadar bütün versiyonlarıyla sürmesi!

Barbarlığın burada saydığımız bütün görüntülerini Kuzey Kürdistan ve Türkiye’de çok kaba biçimleriyle yaşıyoruz.

2001 yılı, ülkelerimizde yoksullar için yoksulluğun çok daha büyük boyutlara vardığı bir yıl oldu. Bu hükümet ülkemizde son on yıllarda ilk açık “açlık ölümü”nün

siyasi sorumlusu olma onursuzluğunu yaşadığı geçtiğimiz yıl içinde.

Bu hükümet, ülkeyi son on yılların en derin ekonomik krizi içine sokmayı becerdi ve sonra da bu krizden çıkma adına ülkeyi IMF’nin emir ve direktifleri doğrultusunda yönetmeyi kendine şiar edinme şerefsizliğini “kararlılıkla” sergiledi. TÜMTİS veya Türk-İş’in verilerine göre bir yıl içinde 1 milyon 600 bin civarında işçi işsiz kaldı; 50 binin üzerinde esnaf ve zanaatkar iflas etti, küçük ve orta köylülük açlık sınırına gelip dayandı.

Yine bu hükümet bu yıl içinde bir yılı aşan “Ölüm Orucu” eylemine karşı “taviz vermeme” adına, en basit insani hak taleplerini bile reddeden konumuyla onlarca devrimcinin ölümünün sorumlusu olma şerefsizliğini kazandı! Barbarlıkta kendisinden önceki hükümetlere taş çıkartacak bir “kararlılık” sergilediler!

Kaderlerini hemen tümüyle ABD emperyalizmine bağlayan Türk hakim sınıfları 2001’de aynı zamanda Türkiye’yi ABD’nin saflarında emperyalist savaşa sokarak emperyalist savaş barbarlığında onursuz taşeron rollerini üzerlendiler.

Kısaca gerek dünyada, gerek ülkelerimizde neresinden bakarsak bakalım, bütün ilişkilerde bağırان bir barbarlık yaşanıyor. Ve bu barbarlık gün geçtikçe azalmıyor, artıyor. Bu gidiş, dünyada emperyalizmin kendisi ile birlikte bütün dünyayı, insanlığı da barbarlık içinde kaosa, çöküntüye, batışa götürdüğü bir gidiş. Bu gidişe dur denmezse dünyanın, insanlığın geleceği kararlık!

Kimileri gidişin hiç de öyle kötü olmadığını, aslında gidişin artık batının kabul etmiş demokrasi, özgürlük, insan hakları gibi “insani ortak değerleri”nin ve bunun temeli olan kapitalist sistemin bütün dünyada barış içinde

egemen olması; ve sistem içinde yapılacak ufak tefek düzeltmelerle dünyanın barışa kavuşacağını, kapitalizmin herkese refah sağlayacağını vb. iddia ediyor. Onlar eğer bilinçli emperyalizm propagandacıları değilse, hayal dünyasında yaşayan budalalardır. Kapitalizmin çıkış noktası ve temel dürtüsünün insanlığın esenliği değil, sermayenin büyütülmesi, kâr, daha fazla kâr, en fazla kâr olduğu gerçeğini kavramayanlar veya bilinçli bir şekilde gözlerden gizleyenlerdir.

Kimileri bu sistemin alternatifi olarak işçi ve emekçilere onun çok daha gerisinde olan alternatifleri “din”i sunuyor. İslami cihadçılar kurtuluş olarak İslam devletini; Uzak Doğu dinlerinin kimi temsilcileri insanların kendi içlerine dönmelerini, ibadet yoluyla arınmayı, bireysel kurtuluş yolu olarak gösteriyor. Bütün dinler adeta bir yeniden doğuş yaşıyor. Özellikle sosyalemperyalist sistemin yıkıntısı Doğu Avrupa ülkelerinde ve Rusya’da Hristiyanlık –çeşitli mezhepleriyle– yeniden kitleler için afyon görevini üzerleniyor. Dinin ve her türlü dinsel kurtuluş vaadinin işçi sınıfını ve emekçileri gerçek kurtuluş mücadelesinden alıkoyan safsatalar olduğu ortadadır. Fakat ne yazık ki, din etkisini çeşitli biçimleriyle kitleler içinde sürdürüyor, hatta bazı alanlarda arttırıyor.

Kimileri yeni bir kıta keşfetmiş gibi “Üçüncü Alan Teorisi”, veya benzeri çeşitli adlar altında, sivil toplum teorilerini kurtuluş yolu olarak öne sürüyor. Buna göre şimdiye kadar emperyalizme karşı alternatif olarak geliştirilmiş tüm modeller geçersizdir. Emperyalist sisteme karşı şiddete dayalı bir mücadele yürütmeksizin, sistem içinde sistemin öngördüğü demokratik yollardan sivil toplum örgütlerinde örgütlenilerek alttan paralel bir toplum örgütlenmesi sağlanıp böylece toplumun demokratikleştirilmesi, özgürlükçü, demokratik cumhuriyete varılması mümkündür. Bu teorinin savunucuları gerçekte işçi sınıfının ve emekçilerin devrimini reddeden, sömürü düzenini işçi ve emekçilere, ezilen ulus ve milliyetlere şirin göstermeye çalışan reformistlerdir.

Kimileri sistemin içinde yapılacak kimi reformlarla –örneğin spekülasyon gelirlerine cüzi bir vergi konması (buna antiglobalizasyon hareketi içinde bu fikrin fikir babasının ismine atfen “Tobin Vergisi” deniyor), en yoksul ülkelerin emperyalist devletlere ve uluslararası kredi kurumlarına borçlarının silinmesi, daha hakça bir uluslararası ticaret sistemi kurulması vb.– işlerin düzeleceğini sanıyor, bunun için mücadele ediyorlar. 2001 yılı içinde emperyalist büyük güçlerin temsilcilerinin zirve toplantılarına karşı gelişen en geniş ve enternasyonal katılımlı kitle eylemlerinde bu reformist görüşler ağırlıktaydı. Pratikte emperyalistlerin bu gibi reformist görüşlere, bunların militanca savunulmasına bile tahammülleri olmadığı görüldü. Kuşkusuz bu hareket içinde yer alıp da bu reformist görüşleri savunanlar da, emperyalist sistemin bağırان haksızlıklarına karşı çıkıyor, militanca mücadele ediyor. Ancak onlar emperyalist sistemin kendisinin haksızlığın kaynağı olduğunu, bu sistemin kimi aşırılıklarının törpülen-

mesiyle sorunun çözülemeyeceğini görmüyorlar.

Bütün bu alternatifler yanında bir de çok genel olarak bu alternatiflerden kendini emperyalist sistemin devrimle yıkılması gerektiğini, yerine sosyalist sistemin kurulması gerektiğini ve bunun mümkün olduğunu savunmakla ayrılan devrimci alternatif var. Kendi içinde çok parçalı olan bu devrimci alternatifin savunucuları bugün ne yazık ki küçük bir azınlığı oluşturuyor.

Bu küçük azınlık da çok parçalı ve bunlar içinde de gerçek marksist-leninistler küçük bir azınlığı oluşturuyor. Fakat bu relatif zayıflık bizi korkutmuyor. Emperyalizme karşı devrimci güçler, ortak düşmana karşı mücadelelerini ortaklaştırabilmek için çabalar sarfediyor. Bu bağlamda 2001 yılı içinde Halkların Mücadelesi Enternasyonal Lıgası'nın (HMEL) kurulmuş olması önemli bir adım, önemli bir girişimdir. Şimdi bu Liga'yı gerçek anlamda işletmek, ona pratikte can vermek, onu güçlendirmek, bu Liga'yı devrimci güçlerin hem enternasyonal alanda, hem de tek tek ülkelerde gerçek bir eylem aracı yapmak tüm devrimcilerin, en başta da komünistlerin görevidir.

Biz 2001'i geride bırakırken, 2000'de de söylediğimiz şu sözleri tekrarlamak istiyoruz:

Insanlık artık uzayda uydu kentler kuracak; dünyada doğa ile uyum içinde ihtiyaca göre planlı yapılacak bir üretimle tek aç, açık, muhtaç insanı bırakmayacak zenginliği yaratabilecek tekniğe, bilgiye, donanıma sahip!

Buna rağmen hâlâ barbarlığın egemen olması insanlık açısından gerçekte utanılacak bir durumdur.

Bu barbarlığın alternatifi var mı?

Evet var: Sosyalizm! Üretimin temelini hep daha fazla kârı değil, çalışan insanların sürekli artan maddi ve manevi ihtiyaçlarını en iyi biçimde karşılamayı koyan sistem. Böyle bir sistemin maddi temeli ancak tüm üretim araçları üzerinde özel mülkiyetin (bu ister kişi, ister grup, ister kapitalist devlet mülkiyeti olsun farketmez) kaldırılması; toplumsal mülkiyetin sağlanmasıdır.

Biz, "Alternatif vardır, sosyalizmdir!" dediğimizde, bir çoklarımızın gelecek itirazları duyar gibiyiz: "Ama sosyalizm yıkıldı! Bugün var olanlar da (Çin, Kore, Vietnam, Küba) aslında emekçiler açısından kapitalist ülkelerden pek farklı değil, hatta kapitalist ülkelerde yer yer emekçiler daha fazla hakka sahip vb."

Bu itirazlara karşı her zaman söylediğimizi bir kez daha yineleyelim:

Yıkılan sosyalizm değildi, değildir. Yıkılan sosyalizm adına yozlaşmış bürokrat burjuva, sosyalfaşist diktatörlük rejimleridir. Sovyetler Birliği'nde 1917 Ekim Devrimi'yle başlayan ve Lenin ve Stalin önderliğinde muazzam başarılar elde etmiş olan sosyalizm deneyimi, ne yazık ki sosyalist sistem içinde büyüyüp gelişen revizyonistlerin iktidarı ele geçirmesi ile kesintiye uğramış; Sovyetler Birliği ve onunla birlikte bir dizi Doğu Avrupa ülkesi sosyalizm adına devlet kapitalizmi yoluna girmiştir. Yıkılan budur! Bugün Çin'de, Kore'de, Vietnam'da, Küba'da proletaryanın diktatörlüğü değil, milli-

yetçi burjuvazinin diktatörlükleri işbaşındadır. Bu ülkeler sosyalist ülkeler değildir.

Büyük insanlığa, dünyaya gerçek sosyalizm gereklidir.

Peki sosyalizme varmak mümkün müdür ve nasıl mümkündür? Evet, sosyalizme varmak mümkündür. Ve o yalnızca mümkün değil, insanlığın geleceği açısından zorunludur da... Eğer sosyalizm işçi sınıfı ve emekçi yığınların mücadelesiyle kazanılmazsa, dünyayı bekleyen hep birlikte çöküştür. 30-35 yıl –ki proletaryanın Sovyetler Birliği'nde gerçekten iktidarda olduğu ve sosyalizmi inşaaya yönelme fırsatı bulduğu süre en fazla bu kadardır– bırakalım şimdi 6 milyon yıl olup olmadığı tartışılan insanlık tarihini, bir insanın hayatı açısından bile uzun olmayan, bir insan hayatı içine sığabilecek bir süredir. Bu süre içinde sosyalist bir iktidarın işçiler, emekçiler için elde ettiği başarılar burjuvazinin hayalinin bile yetişemeyeceği muazzam başarılardır. O

halde, sosyalizm mümkündür. Yeter ki, işçiler, emekçiler bolşevik bir devrimle emperyalizmin ve uşaklarının iktidarını yerle bir edip kendi iktidarlarını kursunlar; yeter ki işçiler, emekçiler kendi iktidarlarını hem devrilen sömürücü sınıflardan, hem dış saldırılardan hem de bizzat işçi sınıfı içinden çıkacak, kendi kişisel, ailevi, grupsal çıkarlarını, toplumsal çıkarlarının önüne geçirmek isteyecek revizyonist burjuva yolcuların açık ve kapalı saldırılarından koruyabilsinler!

Hiç kimse olmaz demesin! Olur! Yeter ki işçiler, emekçiler içinden “yahu olmaz” diyenler, olmazlığın nedeninin kendileri olacağını kavrasınlar.

Neden olmayacakmış?

Kuzey Kürdistan-Türkiye’de de, bütün dünyada da nüfusun büyük çoğunluğunun en az % 80’inin sosyalizmde kaybedeceği hiç bir şey yoktur! Kazanacağı kendi iktidarı; kazanacağı yeni, koca bir dünya vardır!

2002 yılına girerken Kuzey Kürdistan-Türkiye’de ve

bütün dünyada işçileri, emekçileri, tüm ezilenleri bu bilinçle selamlıyor, geleceğin mimarlarına sesleniyoruz:

Bu dünyanın emperyalist barbarlık içinde batmasını istemiyorsanız; insanların barış içinde, kardeşçe birarada yaşayacakları, sömürünün değil özgür emeğin egemen olduğu bir dünya istiyorsanız:

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!

Ve 2000’li yıllara girerken söylediğimiz şu sözleri tekrarlıyoruz:

yeni yüzyıla...
yeni bin yıla girerken
emperyalizmin egemenliği
tam
ve sağlam
görünüyor.

yirminci yüzyıl başında
emperyalizmin uygarlaştırıcı misyonundan
dem vuranlar
biat edenler
ona
bugün de
“globalizasyon”
masalları anlatıyor
artık insanlığın
ortak çıkarılara sahip
bir ve büyük
bir aile
haline geldiğini
okuyup, üflüyor.

**emperyalizme karşı
gerçek komünist mevzilerde
direneler,**

dünya nüfusu içinde bir avuç!

emperyalist burjuvazi
bu yüzden,
yirmibirinci yüzyıla,
daha büyük bir güvenle,
daha kendinden emin giriyor!
ikibinli yıllarda egemenliğinin
sarsılmadan süreceğini umuyor.
bilgisayar tekniği ile,
elindeki medya ile,
bioteknikle
ve
gen tekniğiyle
kendine uygun insanları yetiştireceğini,
iktidarını sonsuza dek sürdüreceğini düşünüyor...

onlar kadehlerini bu "büyük" düşe
kaldıracaklar!

kadehleri çatlayacak!!!

dünyanın, büyük insanlığın
emperyalist barbarlığına
bir yüzyıl daha
tahammül etmeye
hakkı ve zamanı yok!

yirmibirinci yüzyıl
barbarlığı derinleştirmenin,
ve çöküş yolunda
geometrik bir diziyle artan hızla
ilerlemenin,
barbarlık içinde çöküşün
yüzyılı değil,
emperyalist barbarlığa
işçi sınıfı önderliğinde
halkların devrimleriyle
son vermenin
yüzyılı olmalı!

olabilir mi?
neden olmasın?!
bugün objektif şartlar açısından,
dünya,
dünyada yaşayan bütün insanlara
insanca yaşamayı sağlayabilecek
bir zenginlik toplumuna
her zamankinden daha hazır!

eğer buna rağmen olmuyorsa,
bu,
"büyük insanlığın"
işçilerin, emekçilerin
bilinçlerinin,
esir alınmış olmasındandır...

bu,
onların kendi düzenlerini
kendilerine düşman düzen
olarak görmesindedir.

görev,
komünist aydınlatma çalışmasıyla
bu bilinçleri esaretten kurtarmak,
işçileri- emekçileri komünist bilinçle
donatmak,
**örgütlemek,
örgütlemek,
örgütlemektir!**

görev güçtür,
görev "iğneyle kuyu kazmak",
görev "dağları bir kaşıkla taşımak"
kadar büyüktür, zorludur.
bu görev,
"kısa süreli başarı" arayanlara göre değildir,
bu görev bilinç ister,
bu görev uzun nefes ister,
göznuru, alınteri, kendine güven ister.
bu görev sabır, inat,
bilimsel yaklaşım, gerçekçilik,
ve devrimci iyimserlik ister...

bu görev yürek, bu görev insan sevgisi ve yoldaşlık ister!

bolşevizmin öznesi büyük insanlıktır.
büyük insanlık bolşevizmle buluşacak,
emeğin egemenliğini kuracak,
yepyeni bir dünyaya kavuşacaktır.

bolşevizm ikibinli yılların da umudu!
bolşevizm ikibinli yıllarda da
büyük insanlığın geleceğinin adıdır!
ikibinli yıllar bizim olacak!!!
çekilecek bolşevizmin bayrağı
gönderlere er geç!

bu kez
bir daha inmemecesine!
ikibinli yılları
bolşevizmin zafer yılları yapmaya,

**haydi...
daha çok,
daha inatçı,
daha umutlu,
daha coşkulu
çalışmaya!!!**

**ileri, hep ileri
bolşevizme!**